

קדימה - צורן "מילה במקום" 2023

תומר לוי (1845)

*****

תיכנע. אין לך אף אחד בעולם. אתה לבד, הראש שלי אומר. אבל הלב ממשיך בשלו ומכריח את הרגליים שלי לנוע, צעד אחר צעד, כאילו השכל חסר משמעות. הכאבים בכפות הרגליים ובשרירים שלי הם סימן שאני עוד חי. הלוואי וזה היה הכאב היחיד שיכולתי להרגיש. כל אותן המילים שפצעו את גבי. אני מעמיד פנים שאין להם השפעה. השקיעה הגיעה, הרגשתי שאני שוקע איתה מתחת לאדמה. כל הזמן חיכיתי. חיכיתי לחיבוק, חיכיתי למחמאה, חיכיתי למישהו - למשהו - שיציל אותי. לכן אני כאן, צועד למרות הכאב והדמעות, והבושה שדבוקה לגופי כמו עור שני. הייתי חייב למצוא אותו. עדיין מכרסם בי הספק שזה שקר, שאגיע ליער הקדוש על מנת למצוא את המושיע שלי, ולבסוף אגיע למקום שומם יותר מנשמתי. לפתע עיני פוגשות את עלי השלכת שנשרו אל האדמה. אני מרים את מבטי ומבין שהגעתי. אני ממשיך בצעדים איטיים אל העץ העתיק, בידי המנחה שנראית עלובה בעיני. אולי זה לא מספיק?

אך עיני מצטמצמות מהזוהר הפתאומי שמציף אותו. אני שומע את מילותיו מחלחלות אליי. "עשית כברת דרך ארוכה,"

מה אם הוא לא המושיע שלי? מה אם אני טועה?

"המושיע שלך חזק. הבעיה היא שהוא לא מודע לכך. הוא כולו לב אך בעל שנאה טהורה לעצמו. המטרה שלך היא לאהוב ולאמץ אותו בכל ליבך. האם אתה מביח לי שתעשה זאת?"

"כן!" אני מופתע שעניתי בכזאת נחישות. אני נופל על ברכיי, לא מאמין למה שעניתי רואות. אני לא מצליח לעצור את הבכי והדמעות שבוקעות ממני כמו גוזל פצוע. הילתו זוהרת כל כך, אך עדיין יכולתי לראות את המושיע שלי שמשתקף מול עיניי. זה אני.